

Наталя ПЕРЕСКОКОВА

Говорять, що таланти ходять поруч один одного. Так часто буває, коли людина обдарована у якійсь одній сфері, то рано чи навиставках у Києві: Тож хочеться привітати усіх авторів цих макрофотографій – кременецьких фотолюбителів різних професій і віку, що входять до цього об'єднання, із професійним освоєнням такого захоплюючого жанру творчої фотографії, де художній замисел кожного з них так чудово переплівся із красою живої і, все ж, такої загадкової земної природи. Водночас – побажати успішних і частих презентацій «Позитиву» далеко за межами рідного Кременця. Ізно їй захочеться спробувати себе ще й у чомусь іншому. І, як правило, друге захоплення виявляється не менш плідним. Такою є і наша землячка, корінна кременчанка, яку ми з вами часто бачимо то на вулицях міста, то в храмі Божому, то на виставках малярства, то на музичних концертах. І завжди погляд вихоплює її з натовпу, бо зовнішнім виглядом жінка відрізняється від інших. Окрім оригінальних на ній, власноруч в'язаних светрів, гаптованих блузок, розкішних строкатих спідниць та солом'яних капелюшків, в очі впадає дивна одухотвореність інтелігентного обличчя – ніжного, тендітного. Жінка справляє враження юної панянки, хоча густе хвилясте волосся – вже із пасмами сивини.

{joomplucat:12 columns=5}

Хто знайомий з нею ближче, то знає, що це Тетяна Борисівна Кондратьєва. А любов до мистецтва заклала в неї її бабуса Антоніна Тарасівна Суд-Злочевська, колись – заслужений вчитель України (математик за фахом), активний громадський діяч, депутат міської ради, була нагороджена орденом Леніна і довгий час її фото було поміщено на дошці пошани в центрі міста. Окрім громадської роботи, виховання власних дітей і онуків, Антоніна Тарасівна час від часу брала в руки пензлі, фарби і усамітнювалася для малювання. Давно немає цієї доброї жінки, а картини і досі прикрашають оселю пані Тетяни як пам'ять про світлий образ дитинства.

Тетяна Борисівна, хоч і бралася іноді за малювання, та ще не так давно могла відверто сказати, що є музикантом. Адже з фортепіано подружилася з дитинства – закінчила музичну школу, навчалася в Тернопільському музичному училищі ім. Соломії Крушельницької, працювала викладачем у Кременецькому педагогічному коледжі ім. Тараса Шевченка. Чарівний світ музики полонив її життя і вона радо віддавала цьому захопленню весь свій вільний час, займалася по шість годин щодня, завдяки чому досягала досить високого рівня і передавала свої знання учням. Та майстерність

педагога, багаж життєвої мудрості на всі роки вона найбільше почерпнула від своєї мами, Ольги Іванівни Суд-Злочевської – викладача російської мови та літератури школи №1, згодом – цього ж самого педколеджу. Тому й свою першу художню виставку «Бог уквітчав землю – слава Йому!» присвятила саме їй.

Особливий потяг до малювання Тетяна Кондратьєва відчула в останні чотири роки. Побачивши в магазині олійні фарби, вона не змогла пройти мимо, щоб не купити. А коли спробувала ними малювати, то відчула таку радість, таку насолоду, що хотілося продовжувати і творити, творити... Так народився ній художник, в доробці якого є і акварельні роботи, і олійні. Яка техніка переважить? Маємо надію, що побачимо.

Першим її пейзажем була сільська хатина, що потопає в буйній зелені. Це невелика дача у мальовничому селі Лішня, що на Кременеччині, де художниця черпає своє натхнення у природи. Там чудово пишеться природа. А квіти... вони такі ніжні, різнобарвні, якими не можна не захоплюватися! На жаль, їх краса не довговічна – в'януть, осипаються. А от на картинах Тетяни Борисівни ці окремі витвори землі збережені у всій своїй красі надовго. За переконанням її колеги, пані Маргарити Гецевич, відважилася виставити свої роботи на суд глядачів.

Місцем презентації став виставковий зал літературно-меморіального музею Юліуша Словацького в м. Кременці, де її радо прийняли. Привітати сестру, подругу, колегу, і просто знайому, прийшло і приїхало чимало людей. Атмосфера була зігріта теплом людських сердець, посмішок, великою кількістю чарівних букетів, які так прекрасно доповнювали розмаїття квітів у натюрмортах.

На відкритті вітальне слово мали: директор музею Тамара Сеніна, чоловік пані Тетяни Володимир Костянтинович - її надійний друг та опора, сестра авторки вистави Світлана Андріївна Злочевська, колега Ольга Олексіївна Яловська, знаний в Україні та Польщі художник Ніл Григорович Зварунчик, однокласник і сусід Юрій Масловський. Виступав священик із Миколаївського собору отець Микола Зарицький, який колись, іще студентом, винаймав у пані Тетяни квартиру, а нині прийшов розділити радість її творчих досягнень і побажати мисткині множити їх у славу Божу.

Цього ж дня присутні були зворушені поєднанням двох видів мистецтва – музики і живопису, що так гармонійно доповнили один одного. Для Тетяни Кондратьєвої звучали твори Бетховена, Мендельсона у виконанні студентки Кременецького

гуманітарно-педагогічного інституту ім. Тараса Шевченка Єлизавети Ушакової.

Тетяна Борисівна впевнена, що «творчість – це освідчення людини в любові до Бога, до навколишнього світу і людей. Талант – це іскра Божа. Якщо ти загорівся, – говорить вона, – то несеш цю іскру до людей і запалюєш їх серця, наповнюючи добром, вдячністю за те, що ми можемо бачити цей прекрасний світ». Художниця закохана в усі пори року, в усі явища природи: у рожеві світанки та заходи сонця, у весняні дні пробудження природи, коли падає дощ чи усіма барвами переливається в небі веселка, у час, коли місто загортається в чарівні сутінки та потопає у місячному сяйві. «Це все захоплює своєю величчю настільки, що хочеться відтворити на полотні. Творча людина завжди працює з натхненням, яке приносить радість. Без цього почуття роботу можуть виконувати лише ремісники. Натхнення черпається від природи».

Напевне тому так часто пані Тетяна прогулюється із чоловіком на гору Воловицю через польський цвинтар – подумати про тлінність людського буття, про вічність перед Богом, помилуватися струнками берізками, насолодитися просторовою панорамою рідного міста з видом на Замкову гору. Володимир Костянтинович завжди поруч – і в домашніх клопотах, і в монтуванні виставки, і в пос-тачанні матеріалу. А у щасливих людей дуже позитивні картини. Вони випромінюють енергію радості, якою авторка ділиться з усіма відвідувачами музею, глядачами. Тому і не хочеться виходити з виставкової зали. Тут – легкий аромат квітів, запах талого снігу чи прілого листя, сонячна весняність кучерявого бузку, до якого хочеться доторкнутися...

Тож натхнення, терпіння і Божого благословіння у творчості Вам, пані Тетяно, надалі.